

Arrest

nr. 280 367 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming verklaart verzoekster dat er in Irak een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tegen haar zoon na een klacht van de familie van S.. Daarnaast zou de familie van S. haar familie in Irak bedreigen. Ze eisen evenzeer een grote som geld van haar familie, die zij niet kunnen betalen. Nog vreest zij problemen omwille van haar bekering tot het christendom. Zij legt zeven pagina's documenten neer betreffende haar medische situatie.

In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 15 juni 2018.

De commissaris-generaal besloot dat haar tweede verzoek niet-ontvankelijk was omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering tot het christendom en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd was. De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 22 januari 2020.

Het CGVS verklaarde haar derde verzoek niet-ontvankelijk gezien er nog steeds geen geloof kon gehecht worden aan de oprechtheid van haar bekering tot het christendom, en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd was. Haar beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 9 februari 2021.

Het CGVS verklaarde haar vierde verzoek niet-ontvankelijk. Zij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts

betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerdere asielaanvragen van verzoekende partij negatief werden afgesloten. Dit is niet serieus.". De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Het algemeen verwijzen naar artikels over o.a. afvalligheid in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“De zaken X en X (volgnr. 19) worden samen opgeroepen.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij legt een aanvullende nota met twee attesten neer en licht de inhoud hiervan mondeling toe. Zij meent dat er thans nieuwe elementen voorliggen die maken dat de bestreden beslissing een andere richting had kunnen uitgaan.”

4.2. In de ter zitting neergelegde aanvullende nota, waarmee de verzoekende partij twee nieuwe documenten aan de Raad voorlegt, wordt toegelicht dat het gaat om:

“1. Attest psycholoog van 19/9/2022

2. Attest arts van het centrum van 20/9/2022”.

In het attest van de organisatie Espace 28 van 19 september 2022, opgesteld door een psycholoog, wordt vermeld dat de verzoekende partij sinds oktober 2021 psychologisch wordt opgevolgd. Verder wordt gesteld dat de verzoekende partij o.a. problemen met het kortetermijngeheugen en concentratie- en slaapproblemen heeft, zij minder energie heeft, chronische pijn en stress ervaart en zich moeilijk kan verplaatsen. Ze kampt, zo staat voorts te lezen in het attest, met tal van fysieke klachten waarvan de dokters die haar begeleiden kunnen getuigen. Uit het attest blijkt voorts dat op vraag van de psycholoog een afspraak werd geregeld met een neuroloog, zodat kan worden nagegaan of er een mogelijk verband is met bepaalde van verzoekende partij haar symptomen ('afin d'établir des possibles liens de causalité pour certains de ses symptômes'). Tevens wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij zeer hoog opgeleid is en op een hoog niveau was tewerkgesteld in haar land van herkomst en dat haar kinderen ernaar verlangen eveneens hogere studies te (kunnen) volgen. Naast een korte toelichting omtrent de organisatie Espace 28 staat in het eerder summiere attest nog te lezen dat de verzoekende partij Irak heeft moeten verlaten samen met haar kinderen omwille van gebeurtenissen die hen in gevaar brachten.

Het beknopte medisch attest van dokter D. B. van 20 september 2022 van een bepaald medisch centrum is handgeschreven en niet of nauwelijks leesbaar, zodat hier weinig uit op te maken valt. Voor zover leesbaar kan enkel blijken dat de verzoekende partij heeft te kampen met problemen, zoals o.a. een morbide obesitas en o.a. buikpijn heeft en dat zij veel klachten heeft, maar er slechts weinig resultaten zijn.

Met betrekking tot die voormelde ter zitting bij aanvullende nota voorgelegde attesten wijst de Raad erop dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale en/of fysieke gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke en lichamelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke oorzaak ervan.

Echter, een arts is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten van een psychisch probleem evenwel veelal afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdende met hun bevindingen kunnen artsen weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van een psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid. Een attest over een psychische problematiek geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Attesten over een psychische problematiek kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker.

Vooreerst blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte attesten nergens dat of op welke wijze haar psychische problemen werden onderzocht of vastgesteld en evenmin wordt een uitgebreide officiële diagnose gesteld. Er kan nergens uit blijken dat de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij op dit vlak op hun waarheid zouden zijn onderzocht en/of dat zij werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek om de aard en omvang van haar psychologische problemen op objectieve wijze vast te stellen. In het psychologisch attest van 19 september 2022 staat te lezen dat voor de verzoekende partij een afspraak werd gemaakt bij een neuroloog. Ook in eerder door haar neergelegde attesten werd gesteld dat een neurologisch onderzoek in het vooruitzicht wordt gesteld. Er ligt (tot op) heden echter geen stuk voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij effectief neurologisch werd onderzocht en wat de resultaten hiervan zouden zijn.

Aldus kan uit voormeld voorgelegd attest van een psycholoog, net zo min als uit het neergelegde attest van dokter D. B. waarin in zoverre het al leesbaar is nergens gewag wordt gemaakt van de verzoekende partij haar situatie in en vlucht uit Irak, niet zomaar worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten. In casu kan niet blijken dat de behandelende psycholoog en dokter enig objectief onderzoek hebben gevoerd naar de oorzaak van de psychologische problemen, dit is naar de waarachtigheid of gegrondheid van de beweerde vervolgingsfeiten. Nergens in de verschillende attesten wordt verwezen naar een mogelijke oorzaak van de psychische problemen van de verzoekende partij. Er wordt dan ook nergens bevestigd dat er een causaal verband zou zijn tussen de psychische problemen van de verzoekende partij en de voorgehouden feiten, laat staan dat de voorgelegde attesten voldoende

objectieve, bewijskrachtige en overtuigende elementen bevatten die zulk causaal verband aannemelijk maken. De voorliggende attesten zijn daarom enkel een bewijs van de psychische problemen van de verzoekende partij, maar niet van de oorzaken die aan deze problemen ten grondslag zouden liggen. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychische problemen van verzoeker en meent de Raad dat aan die attesten slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven.

Wat de door verzoekende partij in het kader van haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede grond het volgende vastgesteld: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u beweert te hebben naar aanleiding van de relatie van uw zoon met S.(...), en de problemen die u vreest omwille van uw bekering (verklaring volgend verzoek DVZ, 5 januari 2022, punt 16, punt 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Zoals ook eerder in de beschikking van 14 juli 2022 werd vastgesteld, werpt verzoekende partij geen ander licht op deze vaststelling. Het louter (zonder meer) vasthouden aan en voortborduren op een eerder en reeds meermaals ongeloofwaardig bevonden relaas, vermag geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad benadrukt dat hij, net als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Zoals eerder is gebleken, zijn verzoeksters verklaringen omtrent de voorgehouden problemen in en vrees (voor problemen) bij terugkeer naar Irak ongeloofwaardig.

Gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van de verzoekende partij en het gegeven dat als en in die mate dat de psycholoog al op die beweerde problemen in Irak zou doelen waar in het psychologisch attest wordt gewezen op gevaarlijke gebeurtenissen in Irak die de verzoekende partij ertoe noopten om met haar kinderen het land te verlaten, de psycholoog zich enkel op die verklaringen van verzoekende partij kan baseren, geven de per aanvullende nota bijgebrachte attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van de medische/psychische problemen van de verzoekende partij. Er kan hieruit geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen haar psychische/medische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor die vastgestelde problemen. Dat verzoekende partij fysieke en mentale problemen kent, hetgeen op zich niet wordt betwijfeld, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn. Wanneer het zeer beperkt gewicht van voormelde attesten verder wordt gezien in samenhang met relaas van verzoekende partij dat iedere positieve overtuigingskracht ontbeert, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze attesten de eerdere bevindingen over de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen of in een ander daglicht stellen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kon de commissaris-generaal net zo min als de Raad kennis nemen van de ware oorzaak van de psychische en fysieke problemen van de verzoekende partij. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van de verzoeker om internationale bescherming op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van diens mentale/fysieke problemen.

Evenmin kan, zoals in de bestreden beslissing in diezelfde zin al eerder terecht werd vastgesteld, rekening houdende met de eerder bij huidig volgend verzoek neergelegde medische attesten, uit de bijgebrachte attesten worden afgeleid dat de verzoekende partij omwille van haar medische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde de door haar beleefde gebeurtenissen in en vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit de bijgebrachte attesten niet worden afgeleid dat haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Het psychologisch attest stelt dan wel dat de actuele symptomen van de verzoekende partij het onmogelijk zouden kunnen maken om bepaalde herinneringen op te halen of een duidelijk en eenduidig relaas te vertellen, maar nergens blijkt en in de attesten wordt nergens in concreto en op een gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate haar gezondheidsproblemen een deelname aan het persoonlijk onderhoud daadwerkelijk zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verzoekende partij zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij toont niet, laat staan in concreto aan waar of op welke wijze haar

medische/psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij was immers in staat om haar vluchtrelaas, waarin zij halsstarrig volhardt, op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat zij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar huidig vijfde verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. De verzoekende partij maakte er tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek ook nergens melding van dat haar gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

De Raad stipt in dit verband volledigheidshalve nog aan dat met betrekking tot de door de verzoekende partij in het kader van huidig vijfde verzoek om internationale bescherming (in een) eerder (stadium) neergelegde medische stukken, in de bestreden beslissing op goede grond het volgende wordt vastgesteld: *“U verklaart wel dat u in slechte gezondheid verkeert. U somt uw klachten op. Daarnaast blijkt dat u in een rolstoel zit (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 5 januari 2022, punt 12 & Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ, 5 januari 2022). De medische stukken die u neerlegt maken gewag van een post-covidsyndroom, een extreem sedentair bestaan met hoofdzakelijk verplaatsingen in een rolstoel, morbide obesitas en stressgerelateerde klachten. Een neurologisch onderzoek wordt in het vooruitzicht gesteld. Hieruit blijkt echter niet dat u niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de standaardprocedure of dat het procedureverloop in het gedrang zou zijn.”*

In zoverre de verzoekende partij met haar algemene opmerking ter zitting dat er thans nieuwe elementen voorliggen die maken dat de bestreden beslissing een andere richting had kunnen uitgaan, doelt op voormelde door haar ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte stukken, kan zij, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd. Voor zover de verzoekende partij, die in augustus 2015 en dus meer dan zeven jaar geleden een eerste verzoek om internationale bescherming indiende waarbij zij het relaas uiteenzette inzake de (sedertdien) ongeloofwaardig bevonden problemen met en vrees voor de familie/stam van S. waaraan zij blijft vasthouden, hiermee de eerdere en andere door haar in het kader van haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen bedoelt, laat zij na dit op de beschikking van 14 juli 2022 te betrekken, en gaat zij (voor het overige) hoe dan ook niet in op de grond in de beschikking en laat zij dan ook geheel na deze in een ander daglicht te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voornoemde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M. MAES